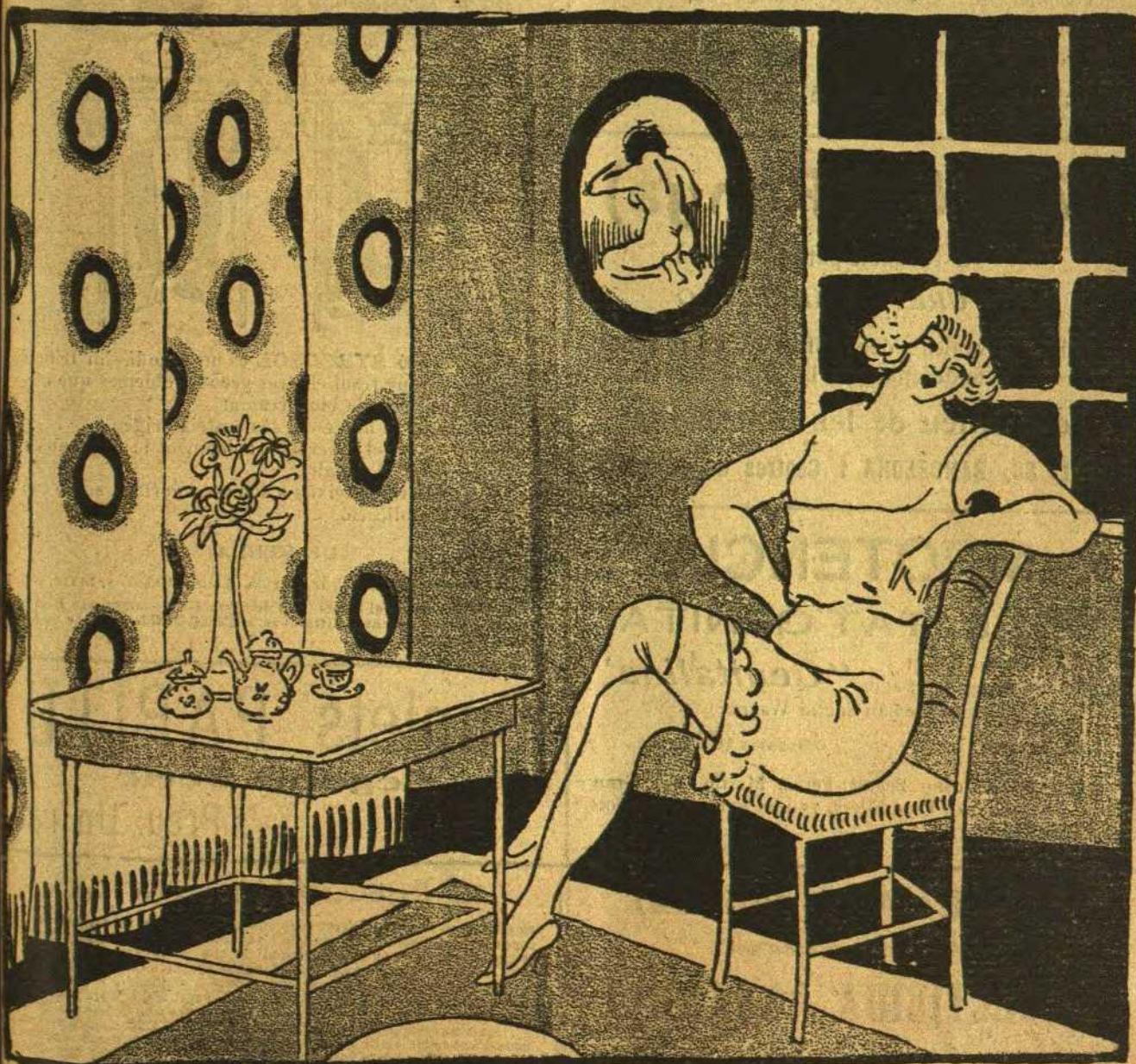

PAPETU

—Després d'aquelles bofetades, encara volia que parés les gaites.

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda

El Rei dels Muris-Malls

Grans ovacions a

LOS REGIONALES

45 HERMOSOS ARTISTES 45

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

EXCELSIOR Rambla del Centro, 34 American Bar

Barman Mr. Urban du Monica de París

Orquestra S. Ginés

Boxa, professeur de tango Príncipe de Cuba

Lloc on s'hi reuneix l'«élite» barcelonina

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts
fa desaparèixer la sarna.

Desconfieu de les imitacions!

Assalt, 86, BARCELONA i Centres de específics

IMPOTENCIA Y DEBILITAT GENITAL

se curen radicalment
i amb absoluta seguretat amb **“Genitalina”**
del savi alemany doctor Wagner

Us extern

Pessetes 10 el frasc

DE VENDA: Josep Segalà, Pérez, Martín i C.^a; Gran
farmacia «La Cruz», Escudillers, 75 i en totes les princi-
pals farmacies.

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes,

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

SARNA (Ronya)

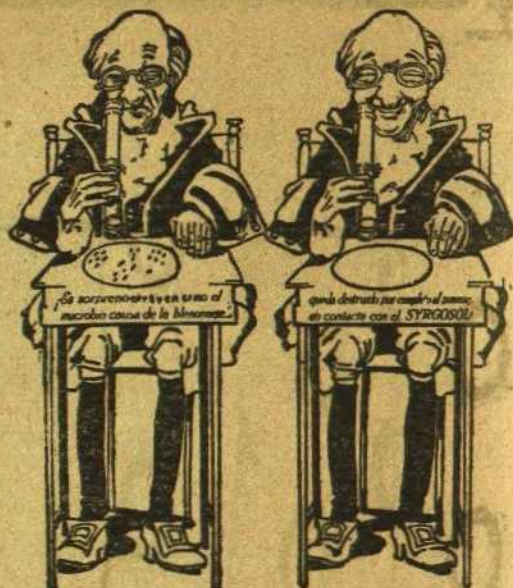
L'únic per a curar-la sense bany i sense els inconvenients, és el

Antisàrnic Martí

(Parlament, 17, Barcelona).—Preu, 2'50 pessetes frasc

Tots els Sulfuretos són perillosos

Envío per correu.—Depòsits: Andreu, Viladot, Segalà,
Assalt, 14 i Sant Domingo, 22, Gracia.

La injecció **SYRGOSOL** es un grandíssim triomf científic, perquè resol els tres greus problemes que ofereix la curació de la blenorragia:

- 1.er Atacar el mal en el seu mateix origen.
- 2.^{on} Destruir el microbi ràpidament i sense causar dolor al malalt.
- 3.er Restablir els teixits a son estat normal, sense cap complicació.

DE VENDA:

En las Farmacias de la Cruz, Segalà, Alsina, Casellas, Serrà, etc.

Envío gratuí a qui ho sol·liciti de l'interessant folletó «La Blenorragia y su tratamiento» dirigit-se a **SYRGOSOL**, Rambla de les Flors, 8, farmacia.

Cuplets PAPITU

Segona Serie

Preu: Un ral

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents, generalment ademés d'allargar la curació soles produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'la surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'la mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre així, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts.

Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'extrem per vintisis anys d'èxit.

REDACCION Y ADMINISTRACION: Pelayo, 38

Hores, de 10 a 1

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPNYA, trimestre	Ptas. 2
ESTRANGE, "	" 3

ESTRANGE, **Pago anticipat**

Pago anticipat

De les treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

Pare. Temps té un perdigó a Pala: Feia calor que suàvem la carnsalada, i tot amb un plegat s'ha posat a fer un fret que pela. Del vano al braser; del mantecado a la castanya. Còm hi ha Déu!... penso que en lloc de refinar-nos, cada dia ens anem tornant més ordinaris. Mai s'havia vist a Catalunya que la tardor quedés suprimida tot d'un còp, sense que ni tant sols s'aixequés la més humil protesta. Tant malament que estem d'estacions a Barcelona i encara ens treuen una. Una i la més bonica i la més agradable, ventilada i ben situada.

No n'hi haurà de tardor aquest any. Si el fret contina apretant com fins ara, aquesta baixada brusca haurà convertit la nostra estació preferida en un insignificant *apeadero*. Quina llàstima pels que sentim la poesia! S'ha comprovat que aquesta és l'època de l'any que s'escriuen més versos, a excepció de quinze dies abans de Nadal que és quan se redacten les felicitacions de serenos, vigilants, escombriaires, carters, en una paraula, de tots els que'ns desitgen bones festes i que cada any son més. I no os dic res pels que conreen l'esport de l'estimació o de l'amor! Un *novio* sense tardor és *novio* a l'aigua. Un idili sense caiguda de fulla, cel gris i aire temperat, és un idili ful, *sevillano* com si diguéssim. La tardor sembla que convidi a estimar: desseguida es fa fosc, i quan se posa a fer-se fosc dura molta estona, i abans no s'aclareix, abans no's fa de dia, sembla que s'hi pensi. Hi ha temps de tot i encara una mica més. Amb això de la fosca, la tardor té molt de cine d'aquells a propòsit. Nosaltres sempre hem sigut grans adeptes de la tardor, i aixís com de l'estiu hem dit i hem pretingut demostrar científicament que, encara que no ho sembli, és la temporada anyal menys papitesc, de la tardor direm, sens temor d'equivocar-nos, que potser és la que ho resulta més.

Un no sab lo que hi ha, però lo cert és que les dones, cap allà a l'acabar l'agost, amb el crit de les figues se senten mig remogudes i en ple octubre, amb els primers frets, busquen indefectiblement el caliu de l'home, que tots sabem quina mena de caliu és.

Les parelles enamorades per obligació o per voluntat pròpia, surten, convidades per la placidesa de l'ambient, a donar un passeig pels afores, i en el camp on

pocs dies abans hi cantaven les cigales senten les dónes com un anyorament, un estrany desig incitant. Els promesos de bona fè, entendrís pels sospirs i per les dolces exclamacions de llurs aimies, creuen amb la joia al cor i les llàgrimes en el lloc corresponent, que tot allò és poesia, i els que han llegit a Campoamor, per poc que puguin, reciten alguns versets que elles agraeixen encara que no es quedin satisfetes. Elles agraeixen les explosions poètiques de llurs aimants perquè creuen i sospiten que darrera de la poesia vindrà la prosa. Però, ail que la prosa devegades ve, devegades no ve, i mes ail que quan no ve, les tendres ninetes encisadores esperonen altra vegada els sentiments poètics dels fadrins, i, ai que més ail que per a excitar-los, en ple paisatge tardorenc, recorden elles, indiscretes i un sí és no és insinuants, les febrores cantades de les cigales a l'estiu. Aquelles vibrants cigales que ja no hi són! I en aquella hora dolça i serena de tardor triomfa imperiosa i hardida la cigala. Oh, la tardor! Quina llàstima que ens l'hagin suprimida aquest any!

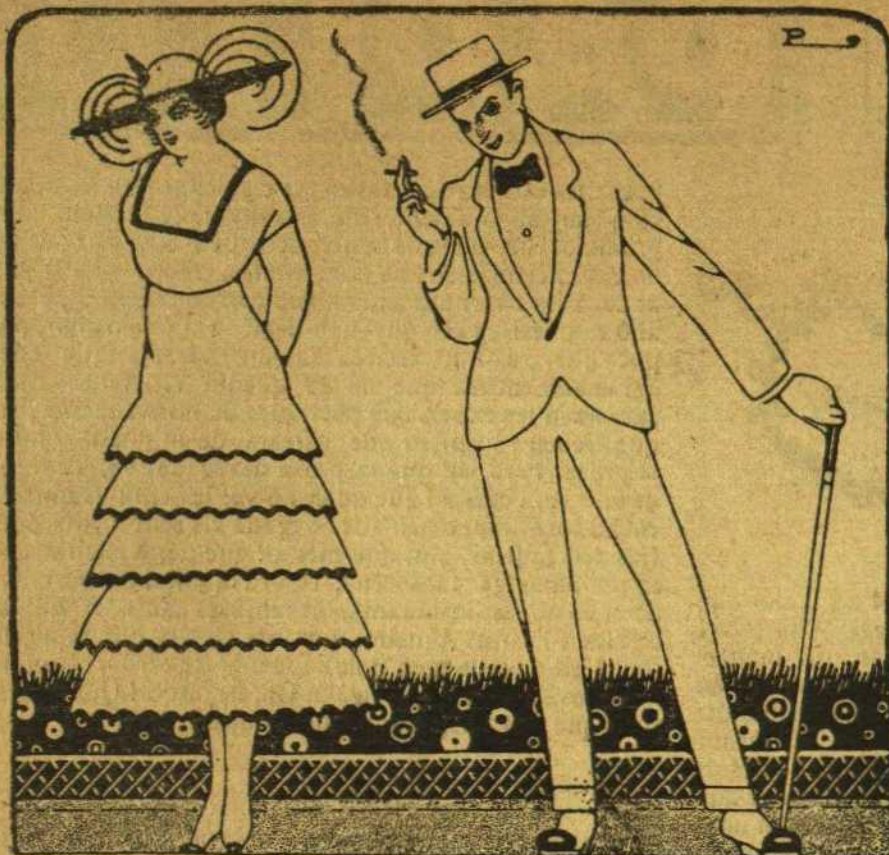
• • •

L'altre dia parlàvem de l'invasió del tango, una mena de *peligro amarillo*; doncs ja els nostres temors tenen amb que fonamentar-se. Es tant extraordinari l'entusiasme que'l ball estranger ha despertat en el nostre públic, que al «Saturno Parque» blasquistes i sorianistes varen anar a clatellades amb motiu d'un concurs de *bailarins*; els uns partidaris d'un negre més viu que la tinya i els altres d'un blanc que no té res de *blanc* perquè no es va conformar a perdre i va plantar cara com un home i va treure cinc bitllets de cent pessetes que segons tenim entès sumen cinc centes de l'ala. Les tals *peles* se les jogava amb el *cubano* per a demostrar al públic que si havia perdut en aquell concurs era perquè l'altre havia guanyat, però que es veia amb cor de vence'l en una nova lluita. En fi, el dit blanc, que's diu Manzano, va ésser un *Manzano* de la discòrdia, i per acabar-ho d'adobar el Mexican 2., que és un bon xicot, molt artista i molt simpàtic, va desafiar també al *maestro* senyor Illa, que a més de *maestro* es també un bon xicot i un bon artista. Els bailarins en lloc d'aixecar la cama, en la necessitat d'aixecar quelcom varen empenyar-se en aixecar els bastons i allò en lloc d'un *one step* va ésser un ball de bastons ballat amb tota *maestria*.

En els music-halls cada dia més bullit. A la Buena han contractat a l'orquestra «Verdura». Homel En Masquefa es capaç també d'organitzar una altra orquestra. El conec. Es home de geni. Ja'm veig en els cartells: «Orquesta Masquefa.» I un altre dia en Prim dirà: «No vull ésser menys», i... «Orquesta Prim».

No, ja's poden fer bones orquestres en aquestes cases, ja. S'hi ha sonat molt. I lo que s'hi sonarà...

—Si tinguéis la direcció de casa seva, la vindria a veure.
—Quan tingui gust.
—Oh! Primer vostè me'l ha de dar.

INSTITUT DE TARTAMUTS

Camelogeografia

(Didleg com una casa)

Personatges: El senyor REUS i l'amic PONS.

Lloc: LA RAMBLA.

Sr. Reus.—Aon va, amic Pons?

Pons.—Porto Bresa.

Sr. Reus.—Home, Paris! No veu que aquí Portvendrares Loki porta.

Pons.—Alto, doncs! Que un comissionista com cal Tek-a vendre.

Sr. Reus.—Sí, ja sé que no és vostè dels que Baden, encara que després Fila... delfia. Hitoko?

Pons.—Clark i català. Tink-e vendre perquè'ls temps Soom dolents i un no la Sivilla... Tingui en Cuenca que'ls Nego-sis... Pools Calé i Segovia-t sempre de Tranwal.

Sr. Reus.—Vostè Rail que sempre porta Granada la Carrera. Caracas!, vaja Kin un.

Pons.—Me fa Gracia! Vostè sí que és un Ruán de marca Magiore. Els Nego-sis! Krelim Quec un s'hi Pisa i fins m'hi Chicago.

Sr. Reus (tombant-se).—Moska!... Kin-a Valldemo-sa... Savoya cardol...

Pons.—Aquesta és la de'n Vicbl!

Sr. Reus.—La de'n Pau?

Pons.—Sí, però encara que sigui la de'n Pau, ara no li faci Pau (Po, que ara es té que pronunciar en francès). Salsa, Reus, Como obrim l'Ulm!... Li fa Péssaro?...
Sr. Reus.—Tinc por de ficar-me en Honduras. Eixes Vallde-mosa-s, que crec que són de Segur, no fan per un Urgell com jo, que ja ha fet de totes. Quebec!... I torna. Si fins me fa l'Hull-et!... Quins Andes que té!...

Pons.—Té una Spezza de Romaneyo... Ja es Para... Per mi que es Rumania la mostra... Acos-tem's-hi... Quina Kolor!... Com se sent la Colonia! Babia!... Babia calor!...

(S'acosta un Pia-no de Danubio i Toka uns Riga-dons.)

Austria, Manela!... Jo, Valls-llaria...

La Moça.—Pert-que no m'inviten a un Pilsen? Kaki Prop hi ha un Kaf-e.

Sr. Reus.—Biskra la juergal... Moko, Moko!

El Moço.—Dig-ui.

Sr. Reus.—Cervesa.

El Moço.—Oporto.

La Moça.—Aquest Berlín-bar m'agrada perquè Otovo Regio: té alegria i Vista Rica. El qui entra fa Antofagasta i no ho sent.

Sr. Reus.—Jo, Asunción, per vostè aniria fins al Kallar.

Pons.—Teweich, Feliu, que't dius Verdun.

Sr. Reus.—Aquest té molts Fiume-s al Cap... Esperança,... Begui,... begui.... prenda...

La Moça.—Saralow!

Sr. Reus.—Que vagi de gust!

La Moça.—Perdonin, si se m'ha escapat un Roter-dam.

Pons.—Pitjor hauria sigut un Petrowsk.

Sr. Reus.—El Growno de Samara! Quina Gracia té aquesta dona!... Lo mateix Stiria un Rotterdam que quatre Josepels. Moko: porti Moka i Kumel!

La Moça.—I Sirop.

Pons.—Quedem-se a Diner... Alep, ànimol...

Sr. Reus.—Jo no Puch. Start i la dona me clavaría una Philifolis.

La Moça.—Ahl Pera és vostè dels Kig se deixa Alsbar el Gallípolis... Sí, que és Trosk de Konia. Zop-em i comencem per un Brindisi! Apa, tu, Pons.

Pons (brindant).—Brindisi Port Andalusia, Port Toko Lako-mpañia.

La moça.—Shagerrah!!!

Sr. Reus.—Que vagi de gust. I van dos.

La Moça. No veu que de sentir an aquest, m'entren *Arcades*.

Sr. Reus (serio an en *Pons*).—*Como Huelva a Suk ceder*, jo me las *Ilo-Ilo*.

Pons (acalorant-se).—*Señor Reus*, vostè sab lo que és un *Mousol* i un *Sourat*.

Sr. Reus.—Li participo que sóc un *Ra'isbonis*, que no sóc gens *Montblanc*, que no sóc de *Malpelo*, que se on me *Sibuatanejo* sempre.

La Moça.—*Baxlán, Baxlán* de discussions...

Sr. Reus.—Que *Kaili*!

Pons.—Me *Cailleri* *Peri* prudencia; però consti que vostè és un *Prut*.

Sr. Reus.—Vostè lo que té són uns *Torrelodones* com una casa. Ja *Sama* pujat els *Mosquitos* al nas!

La Moça.—Tiene *Rawson*, però no's *Baril-in Paranagua*...

Sr. Reus.—Tu, etàs per mi?

La Moça.—Jo, *Cuyaba*... *Coya-s* amb mi, no... *Mela-s* guillo... *Quing* parell de *Barbados*... *Buenas* (Se'n va.)

Sr. Reus.—Deixem-la, que és un *Cap Verd*.

Pons.—Ens ha *Joao*...

Sr. Reus.—No pas a mi.

Pons.—*Arekpa-ga?*

Sr. Reus.—*San Bruno*.

Pons.—*Corrientes*.

Sr. Reus.—Surt *Marmara-to*.

Pons.—*Arica-s* que és tard.

Sr. Reus.—Aquesta *Chica*, cregui'm que'ns volia fer un *Timor*.

Pons.—*Timor-s* a mil... Estàn *Verles*...

Sr. Reus.—*Marenes* i disposi del seu amic, *Manuel Reus y Zaragoza*. *Carrelera Mataró*. *Catalunya*.

Pons.—*Mariano Pons Novara*, *Bruch*, entre *Valencia* y *Aragó*.

Sr. Reus.—*Bonna-Nitgh*.

Pons.—*Kasia Melz Bellwue*.

—Sembla que vas coix.
—Rès: una cogida.
—Com va ésser?
—En un mete i saca.

inspirada i melòdica interview que amb l'immens Buendía ha tingut el més poca vergonya dels nostres companys.

NOTA.—Doy, las manos puestas sobre el palpitante y agradecido corazón, las gracias más agradecidas al bien de Dios que vino a recibirme. Allí diqué, a golpe de ojo, pues había mucha generación, a Pich, de uniforme; a Agulló, con sus ocho amigos; a Mendiola, con su casco; a Ribé, sin casco; a Borrás (E.), con Montero y Amichatis, en representación de D. Gregorio; a Guimerá por el Arte decorativo; a Borrás (el otro), por la Cinematografía; a la Tórtola, con su Budha de Bolsillo; a Juncal, por la Academia de la Lengua; a Pich (R.), por la de la mala lengua; a Badía, por el clero civil; a Vidal y Valls, por las Cámaras frigoríficas; a Peyo, por la familia Servet; a Mir y Miró, por la comarca de Tremp; a Corominas (E.), por «Los intereses creados...» En fin: pidan. No puedo seguir. Los ojos se me mojan. «Visca el Teatre Català!»—BUENDÍA Y GASSOL, ex comerciante.

DEL TEATRE DE LA GUERRA

El grandió i grandiloqüent corresponsal bel·lic de la casa, el mai prou bombejat Buendía i Gassol, el més exuberant i caústic dels repòrters de avui dia, es troba ja, bo, gras i amb més gana que un porc, a Barcelona. Vencent són natural rubor, publiquem avui una

Truco i rès. El cor me fa trip-trap o trap-trip, com vulguin. Torno a trucar, i... taronges! Si serà que dorm? Si haurà passat quelcom esgarriós i sanguinolent? La porta del pis—un quint pis, sense ascensor—

resta fermada com un paorós enigma. Per la reixeta, indiscretament badada, s'ovira una corprenedora foscor. Oh, la foscor, la tenebrosa foscor dels moments tràgics!... M'abraono al picador i pico... pico... El meu gest és bell; és el gest dels actes heroics; és el gest del que cerca un excusat amb insistència. Un remoreig suau, molt suau, com el cant del rossinyol en les llunyanies luxurioses d'un bosc ombriu, arriba a mi. Serà l'ataconador de la porteria? Serà Ell? Oh, sí! Alegra't, cor! Es Ell, l'Home-ciencia, el super-Home, el Buendía de la ploma hardida i capritxosa. Un «Qui recarai truca a aquestes hores! Calleu i no fot... què tants co...donys!» dolç com el murmur de la selva, ressona en l'august silenci del moment. Responc amb una imprecació masculina, de lo més masculina. La porta s'obre, i el sagrari, el magestuós sagrari de la llar d'un home excels, és profanat per mes petjades. «Esperi's, si és servit», diu una sombra que s'allunya, sombra femenina, de contorns de tànagra. Era la raspa, que anava en camisa. La meua pensa, pensa. Oh, Déu Amor! Perdona si't destorbol

La cambra és fosca. Per l'escletxa d'un finestró, un raig de llum enfosqueix més la foscor. Enfront meu, seriós, solemniat, hieràtic, el gran Buendía pren un *bany de seient*. Oh, l'augusta senzillesa dels homes cimals! En un recó brilla, inquieta, l'aigua d'un bidet. A la cuina, llunyana, canta una veu argentina el «Manolo! Manolo!...»

—Tinc un marit molt rondinaire. No sé com fer-lo content.
—Pés com jo, que per una banda m'entra i per l'altra em surt.

Començo l'interrogatori, amb veu feble, mentres el Mestre, amb una mà a l'aigua, remena quelcom. El moment és solemniat.

—Quién me lo tenía que decir a mí, un cabeza verde que hacía tronar y llover, y que llevaba en nadanuevo a todo el barrio, que vendría tal día como hoy en que todos badarían al verme y me tendría la gente de upa como una grande cosa. Ya es una buena verdad aquello de «Tal hi va quien no se lo cree al Hospital de la Santa Cruz...» Daría un pez para que mi padrina viese cómo me hacen la gara-gara...

—¿.....?

—¿Barcelona? No me'n hable, que me he quedado con la boca badada. Yo, ya ven que he ido de Ruedas a Pilatos, que he ido a París de Francia, y a Berlín, y a Londres, y a Viena, y a San Quirse de Besora, y a Benicarló... pero ¡vaya! no me vengan con romances, Barcelona es buena si la bolsa suena. Estas palmeras que no suben un palmo del suelo, no se ven en cabeza parte de mundo. ¿Y esta bola de la calle de Pelayo? ¿Y a dónde me deja las barraquitas de la fira? ¿Y el aspecto de panza-contenta de Pich?...
—¿.....?

—De eso de la guerra sí que puedo darle poca taba. Todo lo grueso ya lo he decidido en mis crónicas. Puede apuntar, sin tirar, que en Francia la opinión está al costado de los aliados y que en Alemania todo Dios es germanófilo. Esta pensada es mía. A propósito. ¿A qué no endevina dónde se ponen los seras de Viena para tocar el pito? ¿No cae? Pues, detrás del pito.

—¿.....?

—Yo creo, si no voy herrado, que esta mandanga de la guerra se acabará un día u otro. Los alemanes hacen correr que ellos apalazarán a medio mundo y los otros dicen que ¡piscis!, que quiere decir calle del Pino, n.º 6. A mí me hace el efecto de que todo es pavería. Los únicos que sacarán habas de olla serán los ingleses. ¿Qué se quiereusted jugar?

—¿.....?

—¿Qué es lo que me ha hecho más pieza? ¡Qué le diré, santo cristiano! En Rusia, aquellas torres de los pelacios, que parecen... iba a decir una cosa fea; en Alemania los de 42, que por cierto es el número de mis zapatos, y el káiser, que es todo un pieza. En Francia, el de 75 y las películas Gaumont, que parecen hechas de Gual. En Inglaterra, los ingleses. Ni nunca que se muevan de allí, pues aquí hacen mucho la guitza. En Bélgica, nada. En Turquía, las turcas. Tienen unos de aquello que... En Austria, Franz Lehar. En Italia, d'Annunzio...

—¿.....?

—Nandu, que cada día es más cabeza de truenos, me ha manda-

do, por el recadero de Vilovi, un parte que dice así, tal como suena: «Ultima pregunta. Inanición fatal.—NAN- DU.» No he entendido una papa.

—¿...?

—¿Mis propósitos? De primer entuvio estudiar esto de las elecciones, pues me parece que habrá mucho merdero. Hágase el encargo de que tienen la cebolla de ser concejales Pich el ganasa, Moré, Borrull y el «sanyó» Marginet. Ya nos romperemos de reir, ya. Ya tenía razón aquella vieja. Pero yo, ¿sabe? al tanto. Si no tengo hueso garlaremos por los bolsillos. ¿Que si pienso presentar mi candidatura? ¿Quién sabe, madre de Dios! Tengo que rumiarlo. Y ahora, ¿sabe lo que le digan? Que me está haciendo de pequeños con tanta cherrameca y que se vaya al botavante...

La delicada insinuació del gran mestre en periodisme no podia quedar desatesa. En la amable quietut del moment, una imprecació mascle y recargolada, propia del ser enèrgic que davant meu humitejava la nova prosa de la vida, omplí la foscosa estancia. Al defora ressonà, dolçament imperiosa, la càlida veu de la helènica raspa, que deia, tendrívolament: «Encara no és fòra aquest incordio?...»

Vaig eixir de la cambra, forta i agradablement impressionat. La modestia i galanura del corresponsal-spill corresponen al seu talent... Buendía: ets un gran home!

Xafarderies

El «Nuevo Mundo», en un dels seus darrers números, publica un *logogrifo* empescat per un tal senyor Jové, quina sol·lució és *Marcelino* (1 2 3 4 5 6 7 8 9). En una de les ratlles a endevinar, diu: 289, *nombre de mujer*. La solució és «ano». Se dirà que això és una errada d'impremta. En canvi, no ho és la ratlla que diu: 2845649, *nombre de varón*, o sigui *Anselmo*, perquè la s que's necessita per a escriure Anselmo tal com cal, no's troba al total Marcelino.

Segurament que a l'autor li mancava una paraula de set lletres. Aquí n'hi donem per a triar, 4939856, 1237289, 1234987, o bé 1237498.

El «Blanco y Negro», parlant del lloc on ha d'aixecar-se el monument an en Pi i Margall, diu que el punto elegido es la plaza que servirá de confluencia a la nueva Gran Vía Diagonal y al Paseo de Gracia...

Conque la Diagonal, nueva? ¡Vamos, hombre! También, parlant de l'inauguració de les obres del tranvi de Mongat a Tiana, diu: «Esta nueva línea pone en contacto más rápido a Barcelona con la muy rica región de Badalona.»

Ai, Madrid! Madrid!

De «La Tribuna», de dies enrera:
«No se esconden de decir...»

«Vols-t'hi jugar que'ls nostre Buendía s'ha ficat a aquella casa?»

D'un anunci de «La Vanguardia»:
«Modista: se ofrece a domic. a 2'50 pts.»
Sí que és acomodol!

Un anunci desvergonyit:

«Gratificaré en mil duros (si logro matrimoniarme) a la persona que me escriba nombre, dirección, edad aproximada y residencia, de señoritas solteras y agraciadas, de 20 a 28 años, que se les considere una dote de cincuenta mil duros en adelante. Asunto formal, mucha seriedad y discreción absoluta. Escribir:...»

Eh, quina frescura? Què diuen? Que si és del «Diluvio» aquest anunci? No, senyors, no! De «La Vanguardia»!

En Torner, el prehistòric secretari de'n Pich, l'altre dia va matar un aligot i va dur-lo... on dirien? Al Museu Martorell? Cal! Al despatx de l'alcalde.

Aquell dia, cada visitant de l'alcalde s'hagué d'empassar la extraordinària aventura de cassà del «joven» Torner.

De «El Diluvio»:
«Señora joven desea 2 ó 3 caballeros sólo para dormir. Razón... etc.»
Vol dir, senyora, que'n tindrà prou?

Un altre:

«Un cuarto con mucha luz para caballero a dormir, 12 ptas. mes... etc.»

No sé quina falta fa tanta llum per a dormir.

En una vaquería

OS companys entraren en una vaquería que hi ha en un carrer de prop de la Rambla, i un d'ells demadà un got de llet dels més grans que tinguessin. La mestressa, al servir-li, li digué tota estranyada.

—Alça, amigo, vostè sí que tindrà el ventre ben ple de llet!

A lo que respongué l'altre company molt atinadament:

—Oh!... El ventre i lo que cuelga...

Pensament

La camisa de la dona és la funda del més joliu i satinat canapè.

PAPITU-CONCERT

Ens consta que hi ha artistes que s'impacienten perquè no surten en les nostres columnes. Tot arribarà, estimadíssimes i papitesques estrelles; *con paciencia y saliva*, ja saben lo que va succeir a dos animals fabulosament diferents de dimensions, i perdonin la part zoològica de l'al·lusió. Nosaltres voldríem contentar-les a totes a gran velocitat, però l'any, per ara, només té cinquanta dues setmanes i d'artistes n'hi ha unes quantes més.

Ja saben que les nostres columnes estan sempre a la seva disposició, i no solament les columnes del periòdic, sinó també la columna mercurial del termòmetre per a pendre'ls-hi la temperatura; lo dit: les que necessitin mercuri, que avisin; les columnes de l'arancel no creiem que les hagin de fer servir, perquè els cuplets que porten de l'estranger no paguen drets de duana ni drets... d'autor, encara que ens estigui mal el dir-ho, mellor dit, el delatar-ho.

També els hi oferim, per fi, la columna vertebral amb lo que hi ha dintre, que si no vaig errat de comptes se'n diu la mèdula. Me sembla que és *oferir*! Ni un funeral de primera amb candeles gruixudes!

La toca-campanes

(Musica de «La Campana»)

CREACIÓ DE LA RAQUEL MELLER

Hi ha en el meu poble una campana
que al tocar
fa badar
a les pobres noies
tràlara!
puix la campana del meu poble
té un badall
de metall
que va amunt i avall.
Oh, tràlara!

Diuen que un dia una pastora
festejant
i jogant
amb el seu Pallanga
tràlara!
bo i discordant-li dos botons
petits, rodons,

vegé al fons
el badall penjant.
Oh, tràlara!

Refrà:

Quan en el treball
sent tocar campanes
pensa en el badall
i se'n mor de ganes.

Molt trista està la pastoreta
pobre flor!
que en un plor
passa tot el dia
tràlara!
perquè el burrango de'n Pallanga
ja no vol,
el mussoll!
anà a pendre el sol.
Oh, tràlara!

I és que'l xicot no està d'ullera
perquè té
fet malbé
el badall fa dies
tràlara!
i no està l'home en condicions
per fè excursions
al turons
fins que estigui bé.
Oh, tràlara!

Refrà:

I ella en el treball
al sentir campanes,
pensa en el badall
i se'n mor de ganes.

En el cuplet del número passat, després del vers que diu:

«i si'l trobo amb la mona que porta»,
hi manca el següent:
«li trenco la crisma.»
Rès, una badadal

Anem a la plataforma posterior d'un tramvia de la línia d'Horta. A l'ésser enfront del temple en construcció nomenat de Sant Josep, un senyor molt gros de molt buf diu amablement al cobrador:
—Farà el favor de fer parar a la Sagrada Família
—I que no demana pas rès—respongué l'interpel·lat que devia referir-se a que ja havíem passat la parada.

Dialèct

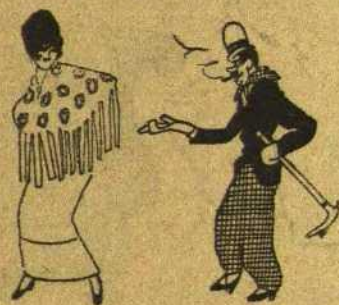

—Dius que no vols anar a la finca?

—No, dona, tin: els masovers malalts: l'un se m'infla i l'altre el tinc boig.

CARNET DEL PAPITU

A Madrid ja fa uns quants dies que un bando s'ha publicat prohibint que's tirin *piropos* a les senyores juncals. Ignorem de la manera que'ls madrilenys s'ho pendran, pro tenim la confiança que no'n faràn gaire cas, perque a Madrid el *piropo* el tenen tant arrelat que se'ls hi en va de la boca i els hi surt sense pensar. Quan pels carrers de Preciados, Carretas o Fuencarral passa una xula barbiana remenant el caderam, i amb els peuetes microscòpics acaricia l'asfaltat, i amb les mirades fogoses enlluerna als arcs voltàics, i amb el serrell del mantó s'enreda amb els vianants, no hi ha madrileny que's tingui per cast ç, serrano y tal, que no li digui:—*Anda, negra, que me vas a asesinar como prosigas blandiendo de tus ojos el puñal;*

bendita sea la gracia y justicia y olt ya por los señores papases de ese cuerpo tan juncal que tuvieron la ocurrencia de forjar esa beldad. Còm volem que tingui efecte el bando que han publicat, si allà fins la policia i els guardes municipals quan veuen una gachibilis no se saben aguantar i tocant-se la perilla i amb el casco de costat me li engeguen un piropo amb totes les agravants! L'únic sistema possible pel piropo desterrar es obligà a les senyores a sortir amb antifas.

Pro mentres se vegin cares amb un ulls com el quitrà, i uns llavis vermells i encesos, i un nasset ben dibuixat, i un somriure que subleva, i un mirar que fa pecar, i una pell més satinada que'l vellut de trenta rals, tot madriles que s'estimi de currido i de galant seguirà tirant *piropos*, i davant de una beutat no hi haurà Dato possible que logri fer-lo callar,

SE PROHIBE

ECHAR PIROPOS

puix davant de la bellesa no's concibeix ser neutral. Aquest és el nostre modo sincer i honrat de pensar, i quan de dones se tracta no fem el neutre jamai, sinó que donem les proves més convincent i aplastants de que som mascles, ben mascles, com ho podem comprovar; si alguna senyora ho dubta, que'ns vingui a veure a l'instant, que li ensenyarem la cèdula o lo que'ns faci ensenyar, i quedarà convençuda de que anem molt ben armats, i, per lo tant, no som neutres, sinó que, amb el femellam, som sempre intervencionistes i estem tant ben equipats que'ns creiem amb prou agalles per presenta'ls hi combat. Quan veiem una jamona d'aquelles d'armes tomar i que està fortificada pel darrera i pel davant, sentim febre bel·licosa i unes ganes d'avançar violant-li la frontera per anar-li conquistant pam a pam el territori malgrat que sigui neutral; i com l'escuadra aliada, tenim un empenyo gran en passar-li els Dardanelos

per estret que sigui el pas, i a l'acabar-se la lluita en que'ns hem embolicat, si podem cantar *victoria* anem arreu amb el cap alt i tiesso fent bocades del nostre poder. . naval, presumint de gran potencia i tàctica militar.

Ja ho saben, doncs: amb les dones no estem per neutralitats, i el bando contra els *piropos* no el trobem bé, per lo tant; per algo vam fer nosaltres un concurs, fa més d'un any, i en van sortir uns de magnífics capaços de desarmar i de rendir a la senyora més bel·licosa, i lluitant, més estratègia... i callada que's puguin imaginar. El *piropo* és l'*últimatum* que envia l'home galant a la dona que'l provoca amb el foc del seu mirar. Amb el *piropo* s'acaba la missió trascendental de tota la dip omacia que gasta el còs consular, i desseguida comença l'altre còs a funcionar i es movilitzen els còssos trencant les hostilitats i tot lo que pot trencar-se si no ho troben ja trencat. A voltes, quan s'invadeixen terres verges en lluitar, se trenquen fils... telegràfics i corre la mar de sang i l'invasor s'entusiasma, no reparant si fa mal. En fi, que ja se m'acaben

les ganes de versejar: i ja que en termes de guerra fa rato que estic parlant, deixeu-me que cridi amb tota la potencia pulmonar: —Guerra al bando que fa guerra al *piropo* nacional!

Un dia més...

Allò de que sóc un mandra, em convé que ho rectifiquin. El diumenge un servidor va llevar-se a les onze per a complir el seu *sacrosanto deber*, y a un home que's lleva a les onze no se li pot dir mandra. Es com si diguéssim ben plantat an en Trietas o guapo an en Conesa.

Ara, que si tinc de dir-hi la bona veritat, un servidor va dormir fins que va sentar-se a taula. Anava pels carrers ensopit com una «soirée» de boxe i vaig fer cap al «Marítim» com hauria pogut anar a veure cantar a la Flores. Solament d'esma. Per a matinejar se'n ha de venir de mena. Amb això passa lo mateix que amb el futbol. Hi ha qui juga des de l'any de la emancipació i no arriba a veure's retratat en el «Football», l'orgue del noi «Cañadas and Borrull». En canvi, un trist fill de portera amb un parell de setmanes arriba a fer calés. Per això jo dic i sostinc que encara que'm llevi de matí cada diumenge, no seré matiner. Són naturals això.

Doncs com els deia, vaig anar al moll, on vaig comprar tramusos i de *paso* vaig veure unes regates a la vela. Abans, això d'anar a la vela era mirat amb mals ulls, però ara es veu que s'ha fet de moda. Bueno. Ara vostès dissimulin si no els dono detalls de la cosa. És que no hi entenc. Què diuen? Que tampoc hi entenen molts cronistes i per això també s'hi fiquen? Què volen que'ls hi digui, sants cristians! Jo prou m'hi ficava, però res. Vaig sortir-ne com si hagués vist un festival «deportivo-moral» al Pompeya. Ensopit, vaja.

Sortí que a la tarde, en el camp de l'«Espanyol» vaig veure veient als «eternos rivales» que diu D. Narciso, fer-s'ho a palletes. A la *cuenta* les sangs no estan encara prou enceses, doncs no va haver-hi bolets. A mi, un partit sense bolets és com els «boys» sense en Co. Unes pinyes ben repartides proclamen la virilitat de la raça. En canvi, això de jugar amb modos, fer filigranes, combinar i fins dir «punyall» com a renecc màxim, què volen que'ls hi digui! fa «University».

El resultat va ésser de res a res a favor de l'«Espanyol». Feia de jutge en Forns. (No devia ésser lluny en Marítim). An en Baonza, l'únic que donava la nota masclista encara que madrilenya, el varen enviar a veure an a Quimet. «¡No hay derecho!», que deia el minyó.

I ve-t'ho aquí. I ara, dispensin. Vaig a fer la *siesta*.

TOROS

Una idea

—Com va això, Llásticos?

—*Hombra*, et diré. D'anar no va pas del tot malament. Es lo que li dic jo cada vespre a la de casa. Si amb la miseria que un hom *gonya*, que amb prou feines n'hi ha per a l'arròs i fideus de cada dia, s'hi pogués ajuntar un centenar d'*amadeios* cada diumenge, vajal que me'n riuria de'n Belmonte, de la Chelito, de'n Romanones i demés artistes en això de fer calés. Compraria una torreta a Valcarca i una *tartrana* per a fer el mec, i allavors donaria amplia autonomia a la propia per a fabricar quitxalla. No't sembla que penso bé, vatúia les calces d'un capellà?

—Com un llibre, Llásticos!

—L'únic petit *encuantra* que té l'*idea* és la mena de manera d'endossar-se les cinc centes pafies dominicals. Veus? Això, aixís, sembla un xic difícil, però si ho medites ho veuràs més despejat que la closca del Gallo o que'l tendido de sol en dia de corrida de *senyoriu*. Aquí em tens a mi. Mira'm bé. Veritat que tinc bon tipu? Amb franquesa, *bombra*!

—Veuràs... M'agrada més la Bienvenida!

—Sóc tant alt com en Sali, i potser el passo d'un parell de dits. Estic bé de carnadura, sense arribar a un Larita. Encara puc córrer una *manzana* empaïtant al tramvia. I vestit de *lucis*! Oh, vestit de *lucis*! La costella es va quedar badant com una figa secallona. Faig patxoca de debó!

—Es que vols dedicar-te al...

—I per què no? Allò de la por d'un *radicul*, sabs? És lo que'm deté, però... noil cent durots cada setmanal. Fins podria fer-me afeitar de rall i *endemés*, no toreja en Cantillana, que'l diumenge passat va donar-nos la gran tabarra? No va cobrar un grapat de pessetes a canvi de sentir, a coro i orquestra, allò de «La Castañera»? No va cobrar també aquell Alvaradito de Córdoba, que és més ensopit que en Vicente Pastor? Es lo que dic jo, cada vespre, entre set i vuit. Molt serà que no ho faci com en Vaquerito, l'únic xicot que'l diumenge va distreure'ns. Perque amb això de toros tu ja sabs que hi entenc més que D. Severol...

—Doncs, què esperes?

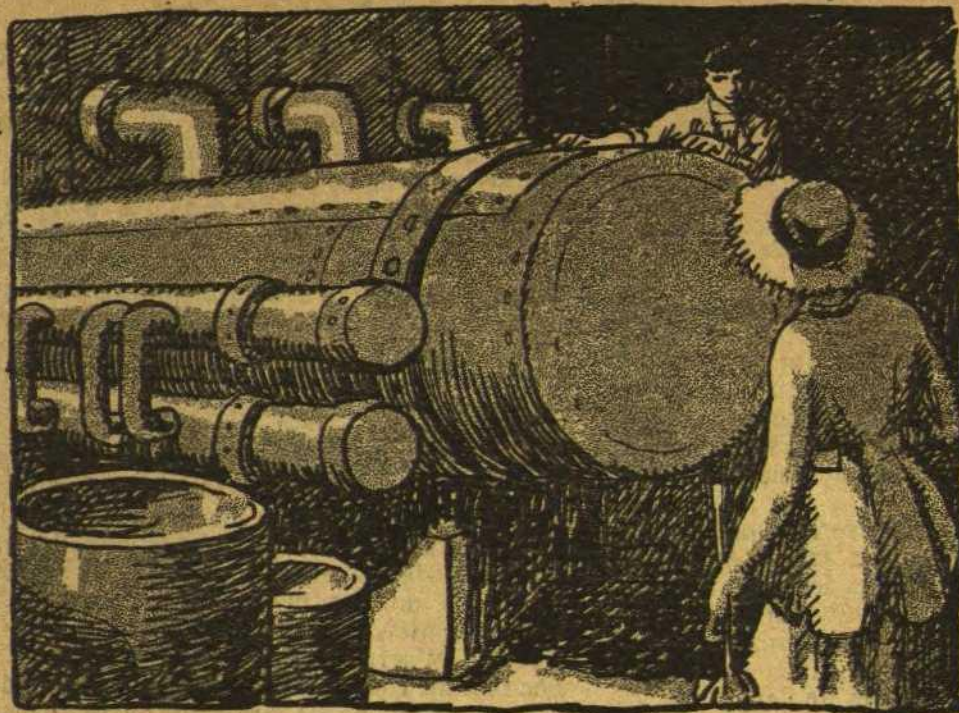
—Ja t'ho diré. Em fan por les banyes! Si no fos per això! Però, com que ara la cosa ja s'acaba (si l'Alcalà no disposa que anem al *torín* amb tapaboques i calefacció central), m'hi pensaré tot l'hivern, i, qui sab! potser l'any que ve en Llásticos l'habilli...

Històric

Hi havia unes dones del món rialler que des de feia alguns mesos no pagaven el lloguer de la casa; l'amo va procedir a l'embarg, i quan se'ls hi emportaven els trastos una d'elles es planyia aixís:

—Ai, Verge santa! Si se'ns emporten el catre i tot, no sé pas aon anirem a parar!

—Veu, son multitubulars i van molt bé.
—Aixís haurien d'ésser els homes.

Motius de la vila de Santa Coloma de Queralt, capital de la Segarra

Cama d'All, Cua de Garrí, Coix Valent, Campixa, Ordinari, Aixut, Alemany, Andelet, Aspluguetes, Boira, Bufa, Barrusca, Blanc, Vermell, Negret, Groc, Ros, Manel de la Palla, Pansa-Figa, Galu, Nas Xato, Nas Ratat, Menut, Morcaire, Ferrer de Tall, Papitu, Pallot, Noi de Cara, Esquerrà, Patetis, Garrandi, Garrell, Pagès, Ribot, Casa Grau, Casa Blanca, Cuela, Astasia, Cagandu, Beine, Tapit, Magí de Déu, Manxungue, Monet, Peri-Pau, Pareris, Noi Sigale, Rata, Seril·lo, Flesiano, Meta, Ti-Tiu, Tito, Fabare, Doble, Xane, Xinete, Xanxo, Nen Nari, Cluques, Cametes, Conill d'Esgolfa, Mariano de la Pepa, Espanta Bots, Llopets, Lepits, Tatà, Garranxine, Mama-Dits, Titola, Pela Esquenes, Met Tal·lare, Coteró, Cul Postiç, Cuti-lleta, Róssa, Garrut, Italiano, Mindet, Francès, General, Gran, Patacò, Tesso, Panxeta, Rap, Rifenyó, Parral, Reietó, Tarrallo, Nou Sous, Pinxu, Sabatones, Xarine, Calderón, Peça, Figón, Figué, Capal, Carraca, Xesa, Mondons, Calero, Francasete, Mira-Baix, Sant Pare, Sant Magí, Jaques, Torretes, Tambó, Xicoia, Casaris, Ermitanyo, Tane, Nan, Casco, Tibau, Pastó de la Vila, Gori, Figurín.

NUMERO VINENT

MOTIUS DE MARTORELL

Recullits per P. Jorba Molins, que és l'amo de la barrila martorellenca

Pintura

N un poble de la província del Lleida hi havia una colla de venets molt aficionats a pintura, i per a poguer practicar més en l'art van demanar al senyor mestre —que era un home castellà fill de Santander, però molt bona fè i molt religiós— que'ls ensenyés de pintura i el senyor mestre, al veure que estaven tant entusiasmats, no va gosar a dir que no.

Aquesta setmana presentament fa un any que estan fent quadros treballant amb molt afany, fent molt progressos en tant pocs temps.

Un dia d'aquests estan ven en classe a l'hora d'apuntar el diari i el senyor mestre es posà a llegir-lo, dient això:

—A ver que nos dice de nuestro pueblo... «Santander.—Reina mucho entusiasmo para las próximas regatas de las señoritas.»

Al sentir això, els deixebles que entenien el castellà es varen sentir inspirats per pintar una marina i van dir al senyor mestre que fes una prova a veure qui pintaria més natural i més ben imaginades aquestes regates.

El senyor mestre no sols els hi va concedir, sinó que va oferir 5 pessetes al que millor les pintaria.

Al cap de tres dies, fi del plasso donat, tots els estudiants varen arribar a l'escola amb el seu quadro sobre el braç.

Però entre ells hi havia un deixeble que no entenien el castellà, i mai dirieu amb quin quadro es presentava al col·legi?

Doncs amb un quadro que hi havia tres dones girades del darrere, vestides amb el trajo d'Eva, i senyant totes les formes esculturals...

El mestre, al veure això li va dir:—*¡Indecente! ¡Sobrevengüenza! ¿Esto son las regatas?*

—Oh, ja veurà! Aquí per regates entenem això.

I amb el dit es senyalà un lloc del darrera prop d'un forat que no fa gaire olor.

Bones senyes

Preguntava un tal Batista per en Llopis, retratista, i li varen dir:—Treballa al damunt d'una modista que hi ha al carrer de la Palla.

El dependent obligat

A cosa va succeir en una de les més importants ciutats de Catalunya, en una llibreria aon hi havia una senyora que va quedar viuda. Estava bé de roba blanca i encara anava forta. Per lo més era hermosíssima i se trobava en situació de fer bé; aixís, doncs, ja's pot comprendre que lo que anava li feia falta era un suplent del difunt.

Va provar varis dependentets pels quefers de la vida, i l'un li robava els quartos, l'altre s'emportava el cartipàs, etc., etc.

Un dia va trobar-ne un d'exquisit. Se deia Quimet i era obligat per demés. De discret també n'era. Era, doncs, una joia.

La viuda deia:—Quimet!

—Mani, senyora!—desseguida contestava aquell, posant-se a la seva disposició.

—Vagi a tal puesto.

—Desseguit, senyora.

Tant va arribar a entusiasmar a la mestressa, que creure oportú servir-se'n a tot drap.

Un dia que ella estava sola i feia gran tebior atmosfèric, no va poguer-se aguantar més.

—Quimet!—cridà amb to imperatiu.

—Mani, senyora.

—Pugil!

—Desseguida, senyora.

—Tregui's l'americana desseguida!

—Sí, senyora.

—Posis al llit!

—Ben depressa.

—Pugi damunt!

—Per què no?

I aixís anaren seguint.

De repent ella diu:—Lladre!!!

—Gucl Gucl Gucl—va fer l'obligat dependent veient a la seva mestressa, que li va dir que fes el goç.

Una bona sol·lució

El rellotge deixa caure tres quarts d'onze de la nit; el pare dorm ja fa estona, la mare badalla i diu:

—Vaja, noia, prou conversa, que és hora d'anà a dormir; pren la clau de l'escala, ves fins a baix amb en Gil, i com l'escala es dolenta jo us faré llum des d'aquí. Promès i promesa baixen molt apropet, molt units i arriben fins a la porta... que mai s'acaba d'obrir.

—Que no puges?—diu la mare des de l'entrada del pis.

—Sí, ja puja desseguida—des de baix respón en Gil.

Passa mig quart en silenci, fins que la vella fa un crit.

—Cueta, noia, obre la porta, que tinc fret estant aixís.—

Però els d'abaix no responen... Potser és que no ho han sentit.

El pare, ronca que ronca,

va descansant molt tranquil;

la mare, amb l'espelma encesa

poc a poc se va dormint

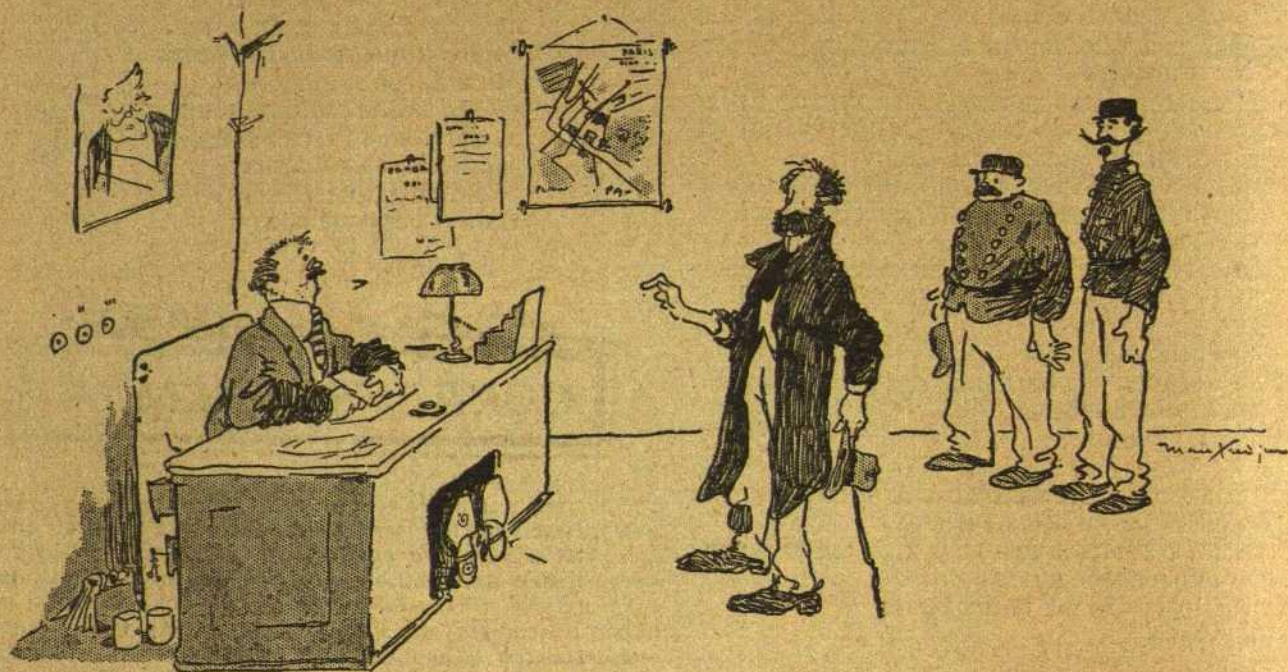
i els d'abaix potser no troben

el forat per podè obrir.

Rutllas: Rebutts els motius de la simpàtica vila de Masquefa, estació del ferrocarril d'Igualada. Seràn publicats quan més aviat millor.—*Un que la mama ho sab:* Les idees són bones, però el desenrotlló es llarg i poc vibrant al final, que és quan ha de vibrar més.—*Verlandi XII:* Son magnífics i els hi publicarem *ipso facto*, tocant-los-hi del cantó més relliscós.—*Mari Concert:* Li publicarem perquè està molt bé, però també li tocarem una mica i li farem sortir lo millor.—*Franc o Fil:* Les idees no son noves i el desenrotlló es perillós.—*It Ram Pipeto:* Va al calaix de sastre de les idees o sia a l'incubadora de xistos.—*Bon:* Estimat amic Bon: Mil mercès de l'invitació per l'exposició que obre a Tarragona i que serà un èxit segur, tractant-se d'obres de vostè que en la qüestió de caricatures hi té la mà trencada. Per mica que poguem farem un viatge exprés per a visitar l'exposició.—*Un que ha tingut tres cogidas:* Doncs digui fins a la quarta. Els motius de Vilamitjana seràn publicats amb la pompa que's mereixen. Saludi als vilamitjanins.—*Lluïset:* Celebrem que la vida a les trinxeres li provi. Pensi que tots els sacrificis que faci per la França, la França els hi recompensarà. La resposta que'ns envia es magnífica. Saludi al senyor Buendía i Gassol quan passi per aquesta i animi'l i arrimar-se fins al peu del canó.—*Josep:* Li arreglarem perquè està molt bé; i ademés, qui pot negar rès als de Vilafranca? Si son una gent tan simpàtica.—*Marius:* Es perillós i com tot lo perillós es atractiu perquè *quien ama el peligro en el perece*.—*Un devot Palamós:* Tractant-se de Palamós no li hem de dir que li publicarem els motius, perquè Palamós és Palamós, i s'ho mereix tot i tot.—*Minette:* Lo del Diccionari al Diccionari i lo altre al número.—*Ixas Pelap:* Ara està bé. Amb l'entretoc que li ha dat queda a punt de caramelo i serà publicat tal com pinta.—*Sabater Gran:* No'ns agrada ni a tirós.—*Licinio:* Vostè sí que pot dir que aquesta setmana l'ha tinguda bona, perquè lo que'ns envia és bo i bonic, i naturalment, serà publicat perquè els llegidors i les llegidores se'n llepin els dits.—*Sabre llarg:* Esperem amb ansia els altres, que diu que'ns enviarà. Els d'aquesta setmana són bonics, però són pocs nous.—*Pich Asa:* Se'n pot fer un xisto monumental i es clar, el farem.—*C. Llo Nada:* Està molt bé i li farem sortir tal com raja.—*Sollas:* No li entenc ben bé el pseudònim. No sé si diu *Sollas* o *Selles*. Lo que'ns envia és bonic, però te el defecte de no ésser ni nou ni veritablement papitesc. Enviï altres treballs.—*Billy Stok:* Lo del Concurs al Concurs. Es un treball molt bonic. Lo altre ja no ho és tant.—*La Comissió de festes de la Plaça del Rei:* Mil mercès i el felicitem per la brillantor dels actes organitzats.

L'HUMOR ESTRANGER

—Que sòu casat amb una dona? Vaja una gràcia! Com tothom!
—Doncs la meva germana és casada amb un home.

—No vol pas les perdus rostides?
—Ca! No'n faria res.

—Còm! Dónes mamar al teu nen, Mimi?
—Tal com se van posant les coses, és l'únic ofici en que no't fan la competència els homes.

Centre de venda al per ma-
jor de periòdics i setma-
nals i tota classe de llibres

CORRESPONSAL DIRECTE

MIQUEL GUERRERO

Ferlandina, 5, tenda

BARCELONA

**ELS PELLETS
DEL
DR. MACKENZY**

Curen el pitjor
refredat en
24 hores

Representant: **FRANS JANSSENS**, Valencia, 275.-**BARCELONA**

**CICLES
PATINS
JERSEIS**

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDDE CARS SUN

A. SANROMA - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país
i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCESA

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar,
la faries desaparèixer ràpidament amb el **SUL-
FURETO CABALLERO** (Assalt, 86.-Barcelona)

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinàries
Paisaje, 40 - De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Consulta econòmica : De 7 a 9. - Jovellanes

Col·lec-ció PAPITU, any 1909 (1.er any) Preu: 7 ptes.

" " " 1910. . . . " 6 "

" " " 1911. . . . " 6 "

" " " 1912. . . . " 6 "

" " " 1913. . . . " 6 "

" " " 1914. . . . " 6 "

Encuadernació i tapes, per any, . . . " 3 "

—I què te'n diu, el metge, de la inflor?
—Diu que li sembla que és un atac de gota.